

a ringa-torna, meg a valóság

amit megkísérlek leírni, az mind megtörtént, ah a meseneked.hu-n megtalálható „Érintések” címmel írt 3 kis történet, s az azt követő „XX. század végi beavatás” című is. Így tekinthető akár azok ötödik darabjának is, de magában is.

Az 1980-as évek közepén a lovag meghallotta az udvar kacér udvarhölgyének jajveszékelését, ah lélekszakadva tart fel a dombra, ahonnan addig ő komótosan készült leereszkedni. Nem kedvelte ezt az udvarhölgyet, cserfes vt, pletykás, de ez a heyzet most komoynak hatott. A hölgy zihálva beszámolt róla, h a domb aljában megtámadta egy haramia, és éppen sikerült elmenekülnie, de az utána eredt, a lovag megnyugtatta a hölgyet, maradjon a dombháton, majd ő intézkedik. És aláereszkedett. A haramia fenekedve vele szemben, a lovag bízott magában, és nem vt kedve hozzá, erőszakkal intézni a dolgot, bár azt is tudta, a haramia a kiráy titkos ellenlbasának kegyeltje, ki a felszínen újabban tanácsadójaként férkőzik bizalmába, a lovag nemtetszésére. Így egyszerre küzdöttek mind ezek benne, s mégis a tárgyalás mellett döntve, pár józan szóval és fellépésével megoldotta a heyzetet, a haramia továbbállt, míg ő vissza a dombhátra. Megnyugtatta a pihegő hölgyet, aki megkönnyebbülve, hálásan foytatta útját a vár felé, míg lovagunk sétára indult a szép völgy lankái közé, ah eredetileg tervezte.

Ez idő tájt aztán a várban a kiráy körül egyre kavarohtak az események, feltűnt a színen ez a behízelt, de okos tanácsadó, megzavarva a békét, bár vmeyest javára is a kiráynak, ki hajlott szavaira, de a harmónia felborult, ami leginkább a lovagot zavarta, s minden közül a harmónia visszatértét szerette vna, így próbált egyensúlyozni a heyzetben, bár nem vt ínyére. Míg oykor még ő sem vt tisztában teljesen, hányadán is álljon a tanácsadóval, tán tényleg jóra való, hisz hasznos, okos, is, de a harmónia bomlása vt végül mindig a döntő az inkább ellenszenv mellett, azt is érezve, h így bomlik barátsága is a kiráyyal, s h a tanácsadóval hiába igyekezett, iyen kapcsolatot nem lehetett kialakítani. A kiráyyal szemben közben meg féltékenynek tűnve fel, aki egyre távolodva tőle, furcsálja aggyait. Fellegek gyülekeztek tehát a vár körül, egy komoy, összetett, fontos konfliktus vt kialakulóban. Aztán a középsős gyerekek ezt a tán szélesebb, valóbb sávját kinöttek az életnek, s a kiráy már újra inkább tomi vt, a *jágói* figura andris, a lovag attila, a kotnyeles, bajbakerült udvarhölgy jutka, az útonállóra nem emlékszem, egy másik csoportbeli középsős. De mondom, egy ideig a valóság vt döntően, amit és ah az imént leírtam. A vár a csoport épületrésze, a domb a völgygel egy valóban szép dombos, fás, füves, környéken a többihez képest irigyelt ovodaudvar a gödöllői, akkori *stromfeld ovodáé*.

A hercegnő a sárkány barlangjában várta megmentőjét, ki meg is érkezett a bejárathoz. A lovagnál már elmúlt ez az idő, de a hercegnőnél most jött el, neki most vt a valóság sávjában, h elrabolt hercegnő a sárkány barlangjában, és szerelmének meg kell őt mentenie. Attila akkor nem emlékezett vmivel korábbi hasonló sáv-állapotára, persze játszott iyessmit, de játszotta, nem élte, mint akkor egy ideig, ah most meg ovodáskori szerelme, piroska. S neki ez most így ennyire beleélve kényelmetlen, főleg, h piroska, attila anyukájának ágyán térdelve közben, feltétlen ragaszkodik vmiért hozzá, h mindeközben a ruhája válltól derékig keresztben végig elszakadt és a mellénél meztelen. Ez külön kényelmetlen vt attilának, de szerelméért végigjátszotta piroska akkori valóságát.

Attila felkelt és szokása szerint az elalvás előtti rituáléként, mint oy sok, megnyugtató éve, az újságért ment, amit elalvás előtt lapozgat. Kedvese, piroska mellette ugyancsak kedvenc képeslapját böngészi, talán egy forró ölekezés levezetéseként, v egy elalvás előtti előtt, v kettő közti szünetben, mint oy sok éve, meghitten, kedvesével, attilával, szavak nélkül, örömben. Ez a konkrét, kibomló,

kettejük közös valóság-sávja nagycsoportos korukban érte el attilát és piroskát, mikor az ő anyukájáékhoz mentek fel sokszor délután, kettesben hagyva őket, játszani.

Amikor otthagytam a gimnáziumot, aminek lényegéből írtam a megtörtént „XX. század végi beavatás”-t, mint egyben megfogható, összesűrűdő mozzanatát, szóval azután komoyan utána kezdtem járni magam a dolgoknak, h h is vannak, h lehet olyan, ami a gimiben történt velem, s mi is az, s ezzel párhuzamosan magától jött, h magam kezdtem utánajárni magamban, h h vannak úgy általában a dolgok, alapvetések, fekete, fehér, jó, rossz, gondolat, lélek, menny, pokol, Föld, ég, stb, stb, stb. Az élő gondolkodás módszerével, amit véletlenszerűen a'tájt 'kaptam meg', amúgy mintegy mellékesen vkitől, amire aztán rájöttem, h ugyan akkor épp traumatikus időkben nem, de korábban a magam módján én is elkezdtem, csak így akkor tudatosodott.

Ami annyi, h egy gondolatsor akkor heyes, ha érzékelhetően a belső lelkiismereti hang 'rábólint', egy szétáradó, megnyugtató, 'mini-boldogságérzéssel', ami csalthatatlan, s ha az ember nem hagyja cserben, nem heyesíti mással, egyáltalán hagyja működni, az teszi dolgát, s egy gondolatsor heyes, ha ez történik, s nem, míg, v ha nem. S aztán épül-het rá, v mellé, stb, egy újabb ilyen gondolatsor vmiről, amiről éppen, v vmi másról.

A mai napig így gondolkodom, amit mára tudom, h az élő, szerves gondolkodás egyetlen heyes módja bármivel kapcsolatban, s ha nem működik, akkor ott, addig, az nem kóser, legyen ráütve bármey, bármi hivatalos, tudományos, művészeti, egyetemi, társadalmi stb stb stb igazoló pecsét, s kóser, ha ez visszaigazolja, legyen bármilyen mellékesnek tűnő, v félig-, v félreértett vmi, tény, fogalom, gondolat, elmélet, idea, ideológia, produktum, vallási, tudományos, művészeti, stb. S tudom, h ez, mey a lelket egybeköti a tudattal, idővel szellemmé kezd szövődni, ha rendszeresen működhet.

Tehát akkor ezzel elkezdtem megpróbálni felfogni, feldolgozni, h mi is történt velem a gimnáziumban valójában és ezzel párhuzamosan, magától ez elkezdte feldolgozni a világot is úgy általában, bennem. És még valami történt, mintegy mindezek ajándékeként, magától elkezdtem emlékezni, tudatosodva egyre kisebbkori történésekre, köztük ezekre, amiket fent írtam, s akkor megállapítottam, ezekről pl., h ezek nem játékok vtak, semennyire, semmilyen értelemben, még egyszer hangsúlyozom, nem, sem szerepjáték sem bármi más, a valóság egy egy erős sávja vt, amikbe egy időre beleérkeztünk gyerekként, aztán kimentünk belőle. Aztán később olvastam vmi ezzel egész egybevágót a *Scientia Sacra*ban ekapcsán, amit nem sokkal később akkor belefoglaltam a meseneked.hu-n az „[Írások sűrítője - 'bemutakozó' válogatás](#),-ban a 2. oldal tetején megtalálható „spirituál spirál” c. versesembe. Aztán most úgy gondolom, baj, a ma baja, h ezek a valóság-sávok max. csak a gyerekkorba szorulhatnak egyáltalán bele, így, némi időre, a ma nyomora, a valóság nyomorítása. Ehhez képest úgy emlékszem a maga útján pedig a *Scientia Sacra* is elfogadja ezt természetes, gyermeki foyamatnak, de én mára nem, igaz a *Scientia Sacra* se fogad el semmit amúgy a mából végképp valóságnak, ah én sem. S igaz, amúgy ezekre a valóság-sávokra is, mint csak sávokra gondolok a valóságból, de legalább sávjai, a ma általában semmijeikhez képest.

Aztán, ha vt dolgom gyerekekkel, találkoztam nem egyszer ezekkel a valóság-sávokba belépésekkel, egy exem gyereke az ovodatársával a nappaliban székekből, párnákból épített járatukban valóban a titkosügynök és társa vtak, akció közben, amit íróilag most megint elkezdhetnék úgy is leírni, ah fentebb, érzékeltetésül, de elsősorban ez az ő valóságsávjuk, közül nyilván csak az egyik. És szerettek velem játszani, mert a játék közel van a valóság-sávazáshoz, s mivel bennem tudatosan megvannak a valóság-sávjaim emlékei, velem így tudtak játszani, s ezt nagyon bírták, érzékelgetve, de nekem fárasztó vt, ami rossz jel, mint az élő gondolatsornál a lelkiismereti hang visszaigazolásának nem jötte. Mert nekem mára már nem ez a dolgom ezzel.

S még arra nem vt módom, ehhez képest, milyen konkrét hozzáállást alakíthatnék ki ebben egy

gyerekekkel, annyi biztos, h nagyjából leginkább ah csak lehet, békén hagyni, kivonni magam belőle. A gyermek valóság-sávjához felnőttnek semmi köze, nem lehet, nem is létezik benne olyan, h felnőtt, ah gyerek sem. A felnőttnek a saját, felnőtt valóság-problematikájához van köze, s ez bármi esetben csak károsíthatja a gyereket, ami persze korántsem egy látványos kár, sőt, nyilván jóval hasznosabb vnék én magam is a mának, ha ennyim se lett vna nekem se, de legalább ne emlékeznék rá. Amúgy láthatóan a mi valóság-sávjaink akkor bomlottak is ki, mikor nem vt a közelben felnőtt. S ez így tűnik fel teljesen természetesnek, ah a bibliai szólam is egybecsengni hat nekem vele, h „míg gyermek vtam úgy láttam, stb, mint gyermek, mikor felnőtt lettem, úgy látok, stb, mint felnőtt” a valóság viszonylatában, s ennek nincs köze a ma valóságtalanságához, amiben nincs heye felnőttnek, csak a *kishercegi* értelemben vett „fölnött”nek.

Tehát mindenesetre úgy gondolom a felnőttnek, kinek felnőtt viszonyrendszere, problematikája van a valósággal, ebben a valóságtalan mában csak hagynia van dolga a gyerek valóság-sávjait. A fölnött persze kitalál mindenféle gyerekítő módszert, foglalkoztatót, játszóházat, készségfejlesztőt, ami valójában csak a saját fölnöttségének valóságtalan, nyomorító köze-nincességéről szól akár a gyerek, akár egy felnőtt valóság-sávjával szemben.